

AȘTEPTĂRI CE ESTE DRAGOSTEA?

Mulțumesc, frate Ballard.

Bună

seara, prieteni. Pentru mine este un mare privilegiu să mă aflu în Phoenix, în „Valea Soarelui,” să predic despre Fiul, Isus Hristos.

A trecut

mult timp de când ne-am văzut ultima dată fața; de atunci am fost în multe locuri, chiar și peste ocean, iar Domnul a făcut atât de multe încât mi-ar trebui o eternitate să vi le povestesc.

Ne așteptăm însă, că va face aceleași lucrări și aici în Phoenix, ceea ce înseamnă că așteptăm un timp măreț în Domnul.

Luna

aceasta trebuia să fiu în India, dar Domnul mi-a dat o vedenie în care mi-a spus să merg în septembrie.

Ne

bucurăm să fim aici, să vedem acest grup frumos de oameni. Am văzut în ziar numele multor pastori care s-au oferit să colaboreze. Mai sunt și cei care au venit cu noi, așa că suntem foarte, foarte bucuroși și-i salutăm pe toți în Numele Domnului Isus.

Cred că

am ajuns în Phoenix în timpul cel mai potrivit, pentru că deșertul este pe punctul să înflorească, în vreme ce în ținutul meu este foarte frig.

Aseară am

fost întrebat: „Nu te-ai răcit?” Ei au avut pături și plăpumi, și în plus am luat cu mine doi mici eschimoși: pe fetițele mele, așa că am răspuns:

„Nicidecum!

Ne-am sufocat, așa că am deschis ferestrele și am luat plăpumile jos de pe pat. Sus în nord este mult mai frig, așa că aici ne simțim ca vara.”

Am auzit

că noaptea trecută a fost foarte frig acolo.

Sunt

sigur că ați vrea să veniți în nord, dar în cazul acesta va trebui să vă îmbrăcați gros pentru că este foarte frig. Acum este zăpadă de 4 inch (10 cm). Deci este o diferență.

Oricum,

lucrul cel mai important este că Isus Hristos, Fiul Vieții, strălucește în inimile noastre și ne dă nădejdea veșnică pe care o avem în El. De aceea, ne așteptăm ca în următoarele opt zile să fim umpluți de prezența lui Dumnezeu, pentru că El vrea mai mult decât să se prezinte aici.

El este

nerăbdător să ne binecuvânteze mai mult decât ne așteptăm, ceea ce înseamnă că există un singur lucru care ne-ar putea opri să primim binecuvântările Lui, acesta fiind noi înșine. Dacă ne punem în calea Domnului, canalul este înfundat și curentul de apă nu mai trece, nu-i așa? Atunci apa își va croi cale prin altă parte.

Așadar,

să ne dăm la o parte, să ne golim și să spunem: Doamne Isuse, intră și preia

controlul.” Iar atunci vom vedea ce se va întâmpla: vom avea cu mult mai mult decât ne-am putea gândi. Da, domnilor. Dumnezeu ne va da aceasta.

Am o

mulțime de lucruri de dincolo de ocean, despre care aș vrea să vă povestesc, dar o voi face mai încolo, în celelalte servicii. Vă voi povesti cum ne-a binecuvântat Domnul acolo și mi-am notat în Biblie vedenia referitoare la adunările viitoare. Aș vrea să o scriu pe o hârtie și s-o pun aici, ca să vedeți dacă nu se va întâmpla întocmai, cuvânt cu cuvânt. Va fi un timp minunat, un timp măreț, care stă chiar în fața noastră.

Și ne

gândim că într-una din aceste zile mărețe va fi răpirea, iar atunci vom merge toți Acasă în slavă. Ce zi va fi aceea! Atunci nu vom mai avea rugăciuni pentru bolnavi și păcătoși, ci va fi numai bucurie. Sunt atât de fericit că am asigurarea că voi fi acolo, voi nu? Sigur că da.

Odată, a

venit a mine un agent de asigurări și mi-a zis:

„Billy,

aș vrea să-ți vând o asigurare.”

„Păi, am

deja o asigurare foarte mare,” am răspuns.

„Da? La

ce companie?”

„Păi, la

Isus Hristos.”

„Da... acel
lucru este în ordine.”

„Ei bine,
este Asigurarea binecuvântată, fiindcă Isus este al meu. O, ce anticipare a
slavei viitoare!”

„Așa este
Billy, dar aceasta nu te va îngropa în cimitir.”

„Știu,
dar mă va scoate afară, așa că nu îmi fac probleme cum ajung acolo.”

Problema
nu este cum ajungi acolo, ci cum ieși, este adevărat?

Dorința
mea este să pot spune ca Pavel: „...să-L cunosc pe El și puterea învierii
Lui...” (Filipeni 3.10), astfel ca atunci când va face chemarea dintre morți,
să ies afară.

Prieteni,
este o ușă care stă înaintea fiecăruia dintre noi, și cu fiecare bătaie a
inimii ne apropiem tot mai mult de ea. Dar știți care este problema? Când
ajungem acolo, nu putem intra ca niște lași, de aceea, vreau ca atunci când îmi
va veni vremea, să fiu înfășurat în haina neprihănirii Lui știind că „...Îl
cunosc pe El și puterea învierii Lui...”

Nu-i de
mirare că atunci când a stat în fața morții, Pavel a spus: „Unde îți este
biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

„...Mulțumiri
fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1
Corinteni 15.55-57). O astfel de nădejde sălășluiește în fiecare dintre noi.

În ziua
aceea, cei bătrâni vor fi înnoiți, iar copilașii vor fi adulți. Nu va fi
minunat fără dureri și tristeți?
Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu.

Săptămâna
aceasta aș vrea să ne rugăm mai mult. Îmi amintesc că în vremea când eram
păstor în biserică obișnuiam să cântăm o cântare de bucurie:

Roagă-te,
roagă-te rugăciunea de credință

Aceasta
va aduce jos binecuvântarea lui Dumnezeu.

Noi am
început campaniile cu trei săptămâni în urmă, în Chicago. De la Chicago am mers
la Wood River și Hot Springs, apoi la Shreveport și acum am venit aici. La voi
vom sta opt zile, apoi ne vom întoarce la Columbus, Ohio, unde vom avea o
adunare mare sponsorizată de patru sute de pastori.

De acolo

vom merge înapoi în Louisville Kentucky, apoi sus în Canada, la Des Moines, Iowa. Vor urma: New York, Durban, Africa de Sud, India, Bombay, Calcuta, apoi Palestina, Luxemburg, Frankfurt, Paris, Londra și apoi acasă. Vom călători pentru Domnul nostru Isus Hristos. Nădejdea mea este că, în turul care va urma pentru marea cauză a lui Isus Hristos și a bisericilor Evangheliei din întreaga lume, Domnul ne va da o jumătate de milion de suflete. Da, sunt sigur că El va face aceasta.

Dacă nu mă înșel, aceasta este sora Waldrop? Nu te-am văzut de multă vreme. Am privit în jur să văd pe cine cunosc și te-am văzut pe tine, iar atunci mi-am amintit că atunci când am venit prima dată în Phoenix erai foarte bolnavă. Eram într-o micuță biserică spaniolă și cineva mi-a spus că au un mort în clădire. Cred că s-a întâmplat cu 7-8 ani în urmă, nu-i așa soră Waldrop? Da, șapte ani. Era un cadavru destul de drăguț, așa-i? Sigur că da. Singurul lucru care poate muri este trupul, nu-i așa?

Cel de acolo este fratele Outlow? Cred că s-a întâmplat chiar peste drum de casa ta. Da, sunt aici fratele și sora Outlow. Asta-i foarte frumos.

Am o înregistrare cu voi. Cred că tu și soția ta ați cântat cântecul „Cerul.” Îl ascult tot timpul. Când sunt singur, îmi place să ascult muzică veche pentecostală și atunci îl ascult pe acesta. În privința aceasta, pentecostalii au o notă bună: cântă acele cântece de modă veche, care te ridică până în a șaptea sau a opta dimensiune, unde trăiește Dumnezeu.

Dacă nu am recunoscut pe cineva de aici din biserică, îi rog să mă ierte, pentru că nu prea rețin fețele. Dar cu siguranță vă iubesc pe toți și cred că Dumnezeu v-a binecuvântat.

Ultima

dată când v-am văzut, desigur, ați cunoscut necazul meu, pentru că am stat prea mult în rândul de rugăciune, sub vedenii. Din cauza aceasta, am stat deoparte timp de opt luni, dar Domnul Isus m-a vindecat și am luat puțin și în greutate. Îi sunt foarte recunoscător pentru aceasta și de atunci urmăresc adunările mai atent și nu mai merg foarte repede. Mai înainte simțeam că toată povara apăsă asupra mea, dar am aflat că Dumnezeu are și alții care fac aceasta bine. Vedeți? Problema este că noi încercăm să facem lucrurile prea repede și atunci greșim.

Acum am

vorbit și cu fratele Ballard. El este unul din comitet și într-un fel stabilește adunarea. Îmi place felul acesta interdenominațional, când este invitată toată lumea. Ca și Iacov care a săpat a treia fântână și a zis: „*Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară.*” (Geneza 26.22). Asta-i foarte bună.

Aș vrea

să-i invit și pe vecinii voștri; îl voi chema și pe fratele Shuler și-i voi spune că nu am venit aici ca să intrăm în competiție cu el. Fratele are o adunare aici în oraș, dar nu am știut până nu am ajuns. Poate nici el nu a știut că vin acum.

Deci, noi

n-am venit aici ca să fim în competiție unul cu celălalt, ci fiindcă suntem slujitorii lui Dumnezeu pentru oameni. Așa este. Și sunt sigur că și fratele Shuler simte la fel. Eu nu l-am întâlnit niciodată, dar mama mea l-a întâlnit când a fost în Louisville, Kentucky, și spune că este un frate creștin cumsecade. Noi suntem bucuroși pentru că are o adunare frumoasă.

Se spunea

că fratele Roberts, care tocmai a plecat, a avut douăsprezece mii de convertiți într-o adunare. Spunea că fratele Shuler poate aduna cam trei mii și noi probabil putem aduna o mie sau o mie cinci sute. Deci este destul loc să aducem

păcătoșii și bolnavii, nu-i așa?

Haideți

să avem o adunare de modă veche care să răsunе dintr-o parte în alta a văii, spre slava lui Dumnezeu. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu să vină în slăvita Sa prezență, să binecuvânteze întreaga vale și să întoarcă păcătoșii din tot orașul, spre adunările de rugăciune de modă veche, ca să se audă de peste tot: „Slavă lui Dumnezeu!” Da.

Chiar

dacă ar trebui să mergem la închisoare, ar fi un lucru bun dacă aceasta ar fi cauza, nu-i așa? Avem nevoie din nou de acele adunări de modă veche.

Odată,

Pavel și Sila au scos afară un duh de ghicitorie și din cauza aceasta au fost băgați în închisoare, dar s-au rugat până când au căzut porțile închisorii. Asta-i foarte bine, nu-i așa?

În Efes

au întâlnit un grup de bapțiști care aveau nevoie de Duhul Sfânt și L-au primit, așa că au avut un timp minunat. Dar noi nu trebuie să mergem până în Efes ca să-L primim, nu-i așa? Eu cred că-L putem primi și în Phoenix, este adevărat? Rugați-vă și voi și mă voi ruga și eu, și vom face tot ce vom ști mai bine pentru slava lui Dumnezeu.

Domnul

Baxter, domnul Bosworth sau unul dintre manageri predică în serviciu. Multe din serviciile noastre au fost servicii de vindecare. Domnul Baxter este acum în Canada, iar domnul Bosworth în Florida și se pregătesc pentru adunările de peste ocean. Și colaboratorul meu, domnul William Paul Branham, fiul meu, mă însoțește în toate campaniile de evanghelizare. Domnul nu l-a chemat încă să predice, deci tatăl lui trebuie să facă ce știe mai bine în aceste adunări.

Le-am

spus fraților să stabilească aceste adunări ca servicii evanghelice și să avem în fiecare zi, de la ora două, servicii de predicare. Apoi, seara, de la 7.30 sau 8.00, am venit și am predicat Evanghelia și ne-am rugat împreună pentru bolnavi. I-am chemat pe păcătoși la pocăință și pe oamenii fără Duhul Sfânt să vină să fie născuți din nou; și pot spune că am avut un succes destul de mare în acea parte a țării. Când am ajuns la ultima adunare din Wood River, am făcut chemarea la altar și oamenii s-au adunat în jurul lui; cred că au fost în jur de trei sau patru sute de oameni care au mărturisit că doresc să fie mântuiți, iar când am ieșit afară, acolo mai era un rând de vreo 1500 de oameni, care așteptau să se facă rugăciune pentru ei.

Din cauza

aceasta a trebuit să schimbăm ordinea și am stabilit că serviciul de după-amiază va fi ținut de păstorii colaboratori. Astfel, pregătirea fiind făcută, eu am venit în fiecare seară, am vorbit puțin, apoi am chemat rândul de rugăciune pentru bolnavi. Mulți dintre voi cunosc felul acela de adunări: acolo lucrează numai vedeniile. Desigur, este diferit de serviciul de predicare, deoarece prin dar se intră pe un alt tărâm. Acesta este motivul pentru care eu nu pot fi cum vreau, ci trebuie să mă izolez de oameni, să stau în rugăciune și să nu mănânc ca să intru în adunare sub acea ungeră, să vorbesc câteva minute și apoi să chem rândul de rugăciune.

Aceasta

este parte din slujba mea. Desigur, eu știu că nici un om nu poate vindeca un alt om, pentru că noi toți am fost deja vindecați, așa cum am fost și salvați. Când a murit la Calvar, Isus Hristos a plătit prețul pentru salvarea și vindecarea noastră. Așa este. De aceea, tot ce trebuie să facem noi este să privim la El și să acceptăm.

Poate

zici: „Eu am fost salvat acum doi ani!” Nu este adevărat! Tu ai fost salvat în urmă cu 1900 de ani, iar acum doi ani ai acceptat acest lucru. Înțelegeți? El a rezolvat această problemă atunci când a murit.

Există

două lucruri pe care omul nu le poate face:

- să

ierte păcatele și

- să vindece.

Singurul

care poate face acest lucru este Isus Hristos. Bărbatul care predică Cuvântul poate doar să vă arate acest lucru, iar voi aveți libertatea să acceptați salvarea sau vindecarea câștigate deja de Isus Hristos, care *„era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (Timpul trecut).

Sunt

mulți predicatori, ca fratele Roberts și mulți alții, care explică Cuvântul foarte clar. Fratele Bosworth, fratele Osborn și mulți care au fost aici în oraș, sunt învățați ai Cuvântului și învață vindecarea divină prin legământ. O fac atât de clar încât trebuie s-o vedeți, iar atunci vă ridicați capetele și o acceptați prin credință. Așa se face.

Mulți

dintre ei ung cu untdelemn, în timp ce alții își pun mâinile peste bolnavi. Totul este în ordine, pentru că Dumnezeu a așezat în Biserica Sa toate aceste lucruri; și orice lucrător din lume, care crede în vindecarea divină, are dreptul și autoritatea dată de Dumnezeu să se roage pentru bolnavi. Și nu numai lucrătorii, ci orice mădular din biserică are aceeași autoritate: *„Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.”* (Iacov 5.16).

Deci,

orice persoană care crede în vindecarea divină are dreptul să se roage pentru bolnavi. Aceasta este ordinea generală. Așa este.

Dumnezeu

a așezat în Biserica Sa apostoli, proroci, învățători, darul vindecării, vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor și celelalte daruri, pentru desăvârșirea sfinților, ca să adune Biserica Sa împreună și să ne facă una, este adevărat? Să ne facă una în El, o frățietate; o inimă și un gând, un trup, un Duh. Fiindcă noi nu suntem botezați în două duhuri, ci într-un singur Duh, un singur Dumnezeu, Tatăl tuturor, totul în toți și peste toți. Și acolo unde sunt aceste daruri, unii pot vorbi în limbi, au darul tălmăcirii, etc., în timp ce alții sunt trimiși să predice.

De unde

primesc inspirația oamenii care nu cred în darurile divine și totuși sunt predicatori? Dacă nu este un dar al predicării, înseamnă că orice persoană poate fi predicator. Dar Biblia spune că „*El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.*” (Efeseni 4.11). Deci Dumnezeu i-a așezat acolo și le dă inspirație ca să facă o anumită lucrare.

Unii

oameni pot avea mai mult decât un dar, însă toate aceste lucruri lucrează împreună pentru zidirea Trupului lui Hristos, pregătindu-l pentru plecare.

În

Vechiul Testament existau două căi prin care se putea aduce un mesaj:

-

printr-un visător și

-

printr-un proroc.

Ei aveau

Urim și Tumim. Voi, predicatorii, știți despre ce vorbesc: Urim și Tumim era în pieptarul lui Aaron. Dacă visătorul spunea un vis și Lumina nu strălucea pe Urim și Tumim, acel vis nu era corect. La fel era dacă un proroc prorocea și luminile nu străluceau pe Urim și Tumim, dar dacă străluceau, era corect.

În Noul

Testament nu mai avem Urim și Tumim, sau dacă vreți, pentru noi Urim și Tumim este Biblia lui Dumnezeu. Astfel, dacă un visător visează un vis sau un proroc aduce o prorocie și nu este în Cuvântul lui Dumnezeu, dați-i pace. Așa este. Dar dacă se găsește în Cuvânt, vorbește Dumnezeu. Așa este.

„Cerul și

pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Matei

24.35). De aceea, singura temelie pe care stă creștinul adevărat este Biblia.

Când am

fost în alte țări am întâlnit o mulțime de idei păgâne, superstiții și tot felul de teorii. Să nu credeți cumva că nu vă vor provoca, fiindcă o vor face. Cu siguranță. Aceasta înseamnă că trebuie să fiți siguri că știți despre ce vorbiți, fiindcă vracii aceia vă vor provoca în toate felurile posibile. Dar să nu vă temeți! Noi slujim singurului Dumnezeu viu și adevărat. Așa este.

Eu sunt

aici ca slujitor și frate al vostru și vă iubesc cu cea mai sinceră și profundă dragoste creștină, așteptând să petrecem împreună veșnicia pe alt tărâm. Până atunci, sunt aici ca să fac ceea ce cred că este mai bine.

I-am

întrebat pe frați ce fel de adunare ar fi potrivit să avem pentru această campanie, iar ei mi-au spus: „Cum te va călăuzi Domnul.” Îmi place să lucrez cu astfel de frați. Dacă sunt bolnavi și va predomina rândul de rugăciune, ei bine, vom avea servicii de vindecare. Dacă nu, vom avea în vedere salvarea sufletelor, așa că vom predica Cuvântul.

Oricum,

vindecarea divină este numai o momeală. Înțelegeți? Când arunci undița, tu îi arăți la pește momeala, nu cârligul, iar el apucă momeala și se prinde în cârlig. Din pricina aceasta, cam 98% din adunările lui Isus Hristos au fost adunări de vindecare. El i-a vindecat pe bolnavi ca să-i poată aduce într-un loc, apoi le-a propovăduit Evanghelia.

Așa s-a

întâmplat și în Africa, unde am avut treizeci și două de mii de convertiți într-o singură după-amiază; și toți erau păgâni. Cred că a fost cea mai mare chemare la altar pe care a avut-o lumea vreodată. Deci, mai întâi a fost vindecarea divină, apoi le-a fost adusă Evanghelia.

Dorința

noastră este să-L slujim pe Domnul la întreaga capacitate, așa că ne vom ruga imediat, iar dacă sunt mulți care doresc rugăciune, atunci vă vom anunța și vom începe un serviciu de vindecare. Dacă nu, vom începe altceva, adică ceea ce vrea Domnul să facem.

De curând

am fost într-o adunare foarte frumoasă, în marele auditoriu Kellogg. Sala era plină până sus. Eram acolo de patru zile și trebuia să rămânem două săptămâni. Într-o după-amiază m-am dus să mă rog lângă un lac, iar Domnul a venit jos și am auzit ceva. M-am uitat în jur și am văzut că stăteam în partea din spate a unei bărci și mă îndreptam în susul apei. Îngerul Domnului, care era aproape de mine, mi-a spus să mă întorc imediat și să plec la Minneapolis.

Mi-a fost

foarte greu să-i fac pe predicatorii de acolo să înțeleagă că trebuie să plec, însă trebuia s-o fac chiar atunci. Dacă cineva dintre voi îl cunoaște pe Gordon Peterson din Minneapolis, Minnesota, să-l întrebe dacă a fost sau nu voia Domnului să plec acolo și ce a făcut Dumnezeu.

Am auzit

că fratele Roberson va fi aici în ianuarie. Vedeți, ei își stabilesc adunările înainte cu un an sau chiar doi, deoarece merg după o altă călăuzire, dar călăuzirea mea este prin vedenii, așa că eu trebuie să merg acolo unde îmi arată Domnul. Desigur, este foarte greu să stabilești adunări în felul acesta. Așa cum i-am spus și fratelui Bellard: „Dacă va fi cu voia Domnului, voi ține o adunare de opt zile.” Este adevărat, frate?

Săptămâna

aceasta am să vă povestesc ce a făcut El în Africa și în ce necaz am intrat pentru că Domnul mi-a arătat într-o vedenie să fac ceva, dar nu L-am ascultat și m-am lăsat scos de oameni din voia Lui.

Așa-i că am plătit pentru aceasta? De aceea nu vreau să mai fac niciodată așa ceva, ci aștept călăuzirea Duhului.

Să vedem

câți bolnavi sunt printre noi și câți așteaptă rugăciune. Ridicați mâna. Peste tot în sală. În ordine. Câți dintre voi ar vrea să avem un serviciu de propovăduire a Evangheliei și nu unul de vindecare? Ridicați mâinile ca să-mi fac o idee. Se pare că va trebui să avem un serviciu de vindecare, așa-i? În ordine.

Dacă va

fi cu voia Domnului, vom îmbina cele două servicii cum vom ști mai bine și vom face tot ce vom putea.

Să spunem

cu toții „Amin,” în dragoste de Domnul. O, este minunat! Acum aș vrea să citesc ceva din Scriptură, fiindcă ceea ce spun eu poate cădea, dar Cuvântul Lui nu cade niciodată. Vom citi din Luca 2.25-30:

Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el.

Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.

El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinescă cu privire la El ce porunca Legea,

Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis:

„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.

Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta...”

Fie ca

Domnul să binecuvânteze citirea Cuvântului Său. Să ne plecăm capetele în timp ce vom vorbi cu Autorul acestui Cuvânt.

Bunule

Tată ceresc, venim cu toată smerenia înaintea Ta și Te rugăm să ne ierți orice păcat și să ne curățești de toată necurăția și egoismul nostru.

Fie ca

Duhul Sfânt să vină în după-amiaza aceasta și să-Și odihnească binecuvântările peste noi.

Îți

mulțumim pentru acești predicatori, pentru oamenii din această vale frumoasă și din orașele învecinate și pentru creștinii care sunt răspândiți prin diferite biserici din acest ținut.

Tată, noi

am venit într-un loc (Aleluia!), unde putem bea fără bani din Izvorul apelor Vieții; și fie ca Cel care a scris acest Cuvânt să vină, să-L talmăcească și să-L manifeste printre noi.

Dumnezeule,

fă ca în săptămâna care vine, șchiopii să umble și orbii să vadă. Trimite-ne o zguduire de modă veche, astfel ca ochii duhovnicești să se deschidă și să poată vedea ploaia slăvită a Duhului Sfânt.

Binecuvântează

toate adunările; binecuvântează-l pe fratele Shuler și adunările lui. Te rugăm să fii cu el în săptămâna aceasta și să-l ajuți să câștige sute de suflete pentru Hristos. Binecuvântează toate bisericile din valea aceasta și fă să înceapă o mare trezire, astfel încât vestea despre aceasta să meargă până peste hotare și o trezire de modă veche a Duhului Sfânt să-i cuprindă pe oamenii din toate părțile lumii spre slava lui Dumnezeu.

O candelă

pusă pe înălțime nu poate fi ascunsă. Fie ca acest oraș să fie una din aceste candelă aprinse, care aduce realitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta, Tată. Trimite ungera Ta asupra serviciului și primește mulțumirile noastre pentru sala aceasta. Binecuvântează-i pe cei care ne-au permis s-o avem, iar dacă nu sunt încă salvați, ai milă de ei, astfel încât să primească Viața veșnică în Lumea care va veni.

la în

primire această audiență și trimite ungera Ta peste noi, fiindcă Ți-o predau chiar acum Ție. Fie ca Îngerii cerului să vină jos pe scara lui Iacov, să-și ocupe posturile în fiecare colț și în fiecare loc, și să nu plece până când nu se termină trezirea. Dă-ne aceasta, Tată.

Vorbește

inimilor oamenilor și îngăduie ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie însoțit de semne și minuni, fiindcă o cerem în Numele lui Isus. Amin.

De-a

lungul călătoriei mele, am întâlnit două feluri de oameni: unii sunt pentecostali ai Evangheliei depline, iar ceilalți sunt fundamentalii. Fundamentalii știu că sunt fii și fiice de Dumnezeu prin acceptarea lui Isus Hristos, pentru că în Ioan 5.24 scrie că „*cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață,*” dar nu au prea multă credință.

Al doilea

grup întâlnit sunt pentecostalii sau oamenii Evangheliei depline. Ei au putere, dar nu au credință ca s-o pună în aplicare. Este ca și cum cineva are o mulțime de bani în bancă, dar nu știe să scrie un CEC, în timp ce ceilalți știu să scrie cecul dar nu au bani. Dacă i-ai putea pune însă împreună, ar începe Mileniul.

Între

oamenii Evangheliei depline am găsit o credință mare, iar motivul pentru care au credință este că au făcut un pas mai departe. Ei au fost născuți din Duhul lui Dumnezeu, care este Supranatural.

Mulți îmi

spun: „Frate Branham, pe măsură ce îmbătrânești semeni tot mai mult cu tatăl tău.” Păi sigur că semăn cu el doar este tatăl meu, și multe lucruri pe care le avem se datorează trăsăturilor de familie.

Același

lucru se întâmplă dacă ne naștem din Duhul lui Dumnezeu: suntem din Familia lui Dumnezeu, fiii Lui și ca urmare avem natura Lui. Și am văzut că oamenii Evangheliei depline au devenit fiii și fiicele lui Dumnezeu. Ei cred în supranatural, dar ceilalți nu au pășit acolo și nu pot crede, pentru că nu au cu ce să creadă. Înțelegeți?

Aș putea

să scot apă din pupitrul acesta dacă nu este apă în el? Vedeți, mai întâi trebuie să fiți născuți din nou și apoi intră Dumnezeu înăuntru.

Dumnezeu

a făcut lumea din lucruri care nu se văd. El a spus: „*Să fie,*” și Cuvântul Lui S-a materializat. Chiar și pământul pe care stați voi este Cuvântul lui Dumnezeu materializat. Așa este.

Isus a

spus: „...*le voi da Viață veșnică.*” Cuvântul „Veșnic” vine din grecescul „ZOE” și înseamnă „Viața lui Dumnezeu.”

Ei bine,

dacă suntem născuți din nou, avem Viața lui Dumnezeu, iar ea ne face să gândim ca Dumnezeu și să credem că orice spune Cuvântul Lui se va materializa. Astfel, dacă spune: „*prin rănilile Lui suntem tămăduiți*,” asta-i tot, pentru că așa a spus Dumnezeu. Când un om este născut din Duhul lui Dumnezeu, este un fiu al lui Dumnezeu și crede lucruri care sunt imposibile. De ce le crede? Pentru că Dumnezeul lui este în el prin Duhul Sfânt și crede. Înțelegeți?

Dacă însă

nu are Duhul Sfânt, nu se poate bizui decât pe gândirea lui și ca urmare nu poate cuprinde lucrurile lui Dumnezeu. Gândirea firească nu poate cuprinde lucrurile lui Dumnezeu, pentru că le consideră o nebunie.

În ce vă

privește pe voi penticostalii sau oamenii Evangheliei depline, găsesc un singur lucru, care este o mare opreliște pentru voi: încercați să plasați lucrările mari ale lui Dumnezeu undeva în viitor, când vă aflați chiar acum în mijlocul lor. Așa este.

Voi

spuneți: „Stai până o să se întâmple...” Ei bine, asta ar putea fi în Mileniu, dar acolo nu va mai fi nevoie de vindecări sau de lucrurile acestea. Aceasta este următoarea etapă, pentru că acum suntem în epoca Duhului Sfânt.

Noi

suntem fiii lui Dumnezeu și stăm împreună în locurile cerești în Hristos. Nu vom fi cândva fiii și fiicele lui Dumnezeu, ci suntem chiar în după-amiaza aceasta și stăm împreună în locurile cerești în Hristos Isus, ceea ce înseamnă că toate lucrurile sunt posibile.

Când sunt

îndepărtate acele umbre întunecate, Duhul Sfânt vine și face minuni. Atunci nu

este nimic imposibil, dar există o mică umbră de îndoială.

Este așa

cum i-am spus azi dimineață unui om care a venit pe platformă: Oamenii vin pe platformă și zic: „Frate Branham, eu am toată credința.” Ei cred sincer aceasta, dar prin darul lui Dumnezeu este posibil să afli unde este problema lor, fiindcă Dumnezeu o descoperă de multe ori.

Tu zici:

„Eu am credință,” dar mai întâi este nevoie să ai o bază pentru credință, iar această bază este Cuvântul lui Dumnezeu.

Omul

merge la școală și învață teologie, apoi citește și spune: „Dumnezeu a spus așa... și cred aceasta.” Dar știți care este problema? Crede cu mintea. Înțelegeți? El are însă un subconștient, iar subconștientul nu este de acord cu aceasta, pentru că atunci când începe s-o facă, se teme puțin că nu se va întâmpla nimic. Și nu se va întâmpla. Așa este.

Acesta

este adevărul, prieteni. Sunt predicator de douăzeci și unu de ani, am studiat Scriptura în toate felurile și știu că trebuie să fiu foarte atent ce spun.

Este ca

în cazul unui vapor care merge pe mare. Cel care îl conduce nu vede pe unde merge. El este jos, este inginerul. Omul care stă sus pe punte îi transmite comenzile. El spune: „Două noduri la stânga.” Omul de jos nu vede unde merge; el este omul cu motorul. Dar ce s-ar întâmpla dacă ar face două noduri la dreapta? Sau dacă ar face pe loc? Dar dacă omul de sus ar spune: „Înainte!” iar el dă înapoi? Păi, n-ar mai ajunge în port.

La fel

este și în biserică: o luați încolo și încoace; în partea aceea și în partea cealaltă.

Dacă omul

de pe catarg spune: „Drept înainte!” omul de pe punte transmite: „Drept înainte!” iar omul de jos merge drept înainte, atunci vaporul se va mișca înainte.

Când

Dumnezeu spune: *„Prin rănilor Lui sunteți vindecați!”* omul primește aceasta în inima lui și spune: *„Prin rănilor Lui suntem vindecați!”* iar subconștientul acționează: *„Prin rănilor Lui am fost vindecați.”* Priviți afară, pentru că sigur se va întâmpla ceva! Voi mergeți înainte și nu există nimic să vă poată opri, pentru că totul este în armonie deplină. Indiferent ce valuri vor veni, nu vor putea opri credința voastră, ci veți trece mai departe. Așa este.

Dar

trebuie să faceți totul în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că numai așa puteți birui: când totul este aliniat în acord deplin cu Cuvântul.

Dacă am

spune: „Păi cazul acesta este prea greu... sau asta sau cealaltă...” înseamnă că aici sus încerci să crezi, dar jos, în inimă, te temi puțin...

Este așa

cum i-am spus unei doamne în dimineața aceasta. Dacă frigi carne în tigaie și se întâmplă să-ți sară pe mână o cantitate mare de grăsime, te sperii foarte tare și alergi repede strigând: „Unde este unguentul meu?” Vedeți? Dar de ce te arde? Pentru că te temi. Frica este cea care te arde.

Tu ai

Duhul Sfânt care operează în trupul tău. Când șarpele acela l-a apucat de mână, în inima lui Pavel nu a fost nici un pic de frică. S-a uitat la el, l-a scuturat în foc și s-a dus să aducă alte lemne. Nu s-a speriat deloc. Să nu vă temeți!

Isus i-a

întrebat pe ucenicii Săi: „De ce vă temeți?” Petru a umblat odată pe ape și totul a fost bine până când a văzut că valurile erau mari; atunci s-a speriat și a început să se afunde, dar Isus l-a prins de mână, l-a ridicat și l-a întrebat: „*Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?*” (Matei 14.31). Dacă te temi, nu se mai întâmplă nimic. Să nu ai nici un pic de teamă, ci du-te mai departe! Dumnezeu a spus așa și asta-i tot!

Dar îți

spun ceva: Tu nu poți face aceasta până nu ai dragoste. Dragostea desăvârșită alungă teama. Dacă vreau să contribui la succesul slujbei printre oameni, trebuie să „măcelăresc” adunări întregi, pentru că nu pot să stau în formalismul de acolo, așa cum fac predicatorii.

De multe

ori promit ceva, apoi trebuie să dau înapoi și să fac una sau alta. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu mă împinge să fac așa cum vrea El. Totuși, un lucru este clar: i-am iubit întotdeauna pe oameni și ei știu aceasta.

Dacă

luați un copilaș de trei luni, el nu știe nimic. Are minte, dar nu este dezvoltată. Doctorii spun că el poate vedea lumina, poate să-ți vadă mâna și s-o urmărească, iar dacă îl ia o altă femeie în brațe știe că nu este mama lui. El nu o cunoaște pe mama lui, dar duhul lui micuț știe că este ceva cu duhul ei, pentru că nici o altă femeie nu îl poate iubi la fel de mult ca ea. Nimic nu este ca dragostea mamei, este adevărat?

Astfel,
când îl atinge mama totul este în ordine, pentru că dragostea ei merge la el,
iar duhul lui micuț o recunoaște, știe că nu există o altă dragoste ca aceea.

Nu ne
mirăm că El ne-a poruncit să ne punem mâinile peste bolnavi.

Cei care
sunteți din vest ar trebui să știți că atunci când un cal este agitat, sare și
nu are stare, este suficient să între stăpânul lui în grajd, să pună mâna pe el
și să spună: „Ușor, băiete!” și se va liniști imediat. Vedeți? Cea care face
aceasta este dragostea.

Tot așa,
oamenii pot simți când Îl iubim pe Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul și
din tot cugetul nostru, pentru că atunci ne iubim unii pe alții ca pe noi
înșine și la fel pe vecinii noștri. Tu nu poți imita dragostea și nu te poți
preface, pentru că ei vor ști.

Cred că
Lincoln a spus: „Îi poți prosti o vreme pe unii dintre oameni, dar nu îi poți
prosti tot timpul pe toți.” Și așa este.

Dacă îi
iubești pe oameni, ei vor ști aceasta. Chiar dacă pari indiferent, ei vor ști
că îi iubești, pentru că o simt. Peste acești oameni este proiectată o dragoste
venită dintr-o altă dimensiune, cum o numim noi, și ea îi face să creadă. Iar
când ai această credință, îi poți ajuta și pe ceilalți.

De
această dragoste avem nevoie astăzi în Phoenix și în întreaga lume. Noi,

americani,
am devenit atât de indiferenți față de Dumnezeu, din cauză că suntem
indiferenți unul față de altul. Înțelegeți? Dar când ajungem să avem o inimă,
un gând și o simțire, Dumnezeu vine jos.

În Africa

sau în India, oamenii erau mișcați de o simplă minune, în timp ce oamenii de
aici și din alte părți se uită și zic: „Lăudat să fie Domnul a fost
minunat!” după care pleacă acasă la fel
de indiferenți ca atunci când au venit.

Dar când

se întâmplă așa ceva printre păgâni, tot ținutul acela se întoarce la Dumnezeu.
Da, toți vor păși chiar în clipa aceea în Împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt umili
și cred. Vedeți?

Aceasta

trebuie să facem și noi. Haideți deci să dăm la o parte toată indiferența și să
spunem: „Îl iubesc pe Domnul și îl iubesc chiar și pe dușmanul meu!” Dacă
cineva spune ceva despre tine, nu lăsa lucrul acela să te supere, ci du-te mai
departe și iubește-l oricum. Amin.

La ce vă

folosește să vă lăsați tulburați de aceste lucruri? Iubiți-i oricum! Iubiți pe
oricine, fiindcă ei sunt răscumpărații sângelui lui Isus Hristos, fie că sunt
păcătoși sau sfinți. Atunci veți fi în stare să-i câștigați pentru Hristos,
pentru că își vor da seama că-i iubiți. Înțelegeți? De aceasta avem nevoie
astăzi, nu credeți la fel? Sigur că da.

Odată, a

venit la mine un om și mi-a spus: „Am venit să te întreb cum pot să fiu salvat,
pentru că încerc de câțiva ani acest lucru. Pentru aceasta, am fost la adunarea

unui bărbat foarte cunoscut, domnul Billy Graham, îl cunoști?”

„Da, îl
cunosc. Este un bărbat foarte cumsecade.”

„Ei bine,
când am fost la adunarea lui, a spus: „Toți cei care vor să-L accepte pe Isus Hristos și să fie salvați, să ridice mâna.” Frate Branham, am ridicat și eu mâna cât am putut de sus. M-am ridicat în picioare și s-au rugat pentru mine, dar nu s-a întâmplat nimic deosebit. Apoi m-am dus la o adunare care se ținea într-un cort. Ei aveau o așa-zisă religie de modă veche și mi-au spus că trebuie să ajung să fiu atât de bucuros, încât să strig. Și m-am rugat până am strigat, dar nici lucrul acela nu m-a ajutat. După aceea m-am dus la adunarea unui alt bărbat renumit, iar acolo mi s-a spus că trebuie să mă rog până ajung să strig și să vorbesc în limbi. Și am vorbit și în limbi, dar tot nu mi-a ajutat. Tu ce părere ai?”

„Frate,
fiecare dintre ei ți-au spus adevărul. Și eu cred că poți ridica mâinile, să-L accepți pe Hristos, să fii bucuros, să strigi și să vorbești în limbi. Toate aceste lucruri sunt adevărate, dar tu nu trebuie să alergi după acestea ca să-L accepți pe Hristos.”

Ridicarea
mâinii sau celelalte lucruri, nu înseamnă acceptarea lui Hristos; acceptarea lui Hristos înseamnă acceptarea Persoanei Lui în inima ta, iar aceasta are ca urmare ieșirea în evidență a atributelor Lui în viața ta. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este primirea lui Hristos în inimă, iar aceasta va da roade.

Cum i-am
spus odată unei mame metodiste: „Nu este păcat să bei, să fumezi, să joci jocuri de noroc, etc.” Și ea m-a

Întrebat:

„Atunci
spune-mi tu ce este păcat, predicatorule?”

„Necredința,”
am răspuns eu.

Așa este.

Tu faci acele lucruri pentru că ești necredincios. Ele sunt atributele necredinței. De aceea, dacă ești creștin nu le vei face niciodată. Totuși, faptul că nu mai bei, nu mai fumezi, nu mai curvești, nu înseamnă că ești creștin, pentru că aceste lucruri le poți face de la sine. De aceea, cel mai important lucru este acceptarea Persoanei Domnului Isus Hristos în inima ta. Amin. Apoi apar roadele.

Dacă pui

în pământ un bob de porumb, el nu va rodi un cactus, o buruiană sau altceva, ci va rodi porumb, fiindcă în el este viața de porumb.

Tot așa,

dacă un om este născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, devine o făptură nouă și nu mai poate produce altceva decât o teamă dumnezeiască, o dragoste dumnezeiască și roadele Duhului, fiindcă aceasta este Viața Lui.

Noi suntem

însămânțați cu sămânța nepieritoare a lui Dumnezeu și ea trebuie să aducă rod exact după soiul ei. Amin.

Dacă

puneți în pământ un bob de porumb, va produce porumb, iar dacă puneți un bob de grâu, va produce grâu. Orice sămânță va produce exact după soiul ei.

Voi

creșteți aici citrice: mandarine, portocale, etc., și cred că sunt cele mai bune din lume. Dar știți că fiecare lădiță de fructe pe care o va rodi vreodată acel copăcel era în el încă de la început? Dacă nu este așa, de unde vin? Eu nu știu prea multă agricultură și nu știu nici câte lădițe de portocale produce un copăcel din acela în timpul vieții lui, probabil multe sute.

Tu zici:

„Predicatorule, unde sunt toate acele sute de lădițe de portocale în acel copăcel?”

Frate,

toate sunt în el. Tot ce trebuie să faci este să sădești acel copăcel și să-i pui apă. Este adevărat? El se hrănește din acea apă și aduce la suprafață muguri, frunze, boboci, flori și în final fructe. Tot ce face acel copăcel este să bea și să bea și să bea, până când scoate la suprafață roadele care sunt în el. Este adevărat?

La fel

este omul născut din Duhul lui Dumnezeu, umplut cu Duhul Sfânt: tot ce-i trebuie în călătoria vieții lui este chiar în el. Și tot ce trebuie să faci este să bea din inepuizabilul Izvor al Vieții, Isus Hristos. Amin.

În

după-amiaza aceasta ne vom ocupa de „așteptări.” Nu vreau să vă țin prea mult, ca să puteți merge acasă și apoi să veniți din nou.

Aș vrea

ca toți să aveți acest gând: „Așteptări,” pentru că de obicei primiți ceea ce așteptați.

Ați auzit

de femeia care s-a rugat să se mute muntele, iar când s-a uitat pe fereastră, a spus: „Exact cum m-am așteptat: este tot acolo.”

Ei bine,

acesta este motivul pentru care nu a primit ce a cerut: s-a așteptat să nu se mute. Așa este.

Acum, voi

așteptați ca Dumnezeu să toarne din belșug din Duhul Sfânt. Eu am simțit aceasta și este aproape, pentru că Dumnezeu vrea și este gata să ne dea.

Dacă ai

venit la adunare gândindu-te: „Mă duc să găsesc niște greșeli la predicatorul acela. Pun pariu că voi găsi!” Să nu-ți faci nici o grijă, căci vei găsi.

Diavolul îți va arăta o grămadă de greșeli. Cu siguranță. Apoi, te vei întoarce acasă zicând: „Hmmm! Exact cum m-am așteptat!”

Așa au

găsit greșeală și la Domnul Isus când a mers la scaldătoarea Betesda, unde erau toți acei bolnavi, ologi, orbi, uscați, etc. El a trecut printre toți și l-a

vindecat pe unul care stătea întins pe o targă, după care a plecat. Și evreii aceia spuneau: „Să vedem cum îi vindecă pe toți dacă este într-adevăr un Vindecător.” Vedeți?

Tu vei primi

exact ce aștepți. Astfel, dacă vii la adunare și te aștepți să vezi slava și

puterea lui Dumnezeu: pe păcătoși cum sunt salvați și umpluți cu Duhul Sfânt, și pe bolnavi vindecați, vei vedea ceea ce aștepti. Da, domnilor.

Ați știut că fiecare din voi sunteți un creator în voi înșivă? Spuneți „Amin” toți cei care sunteți născuți din nou. (Amin). Ați știut că fiecare din voi este un creator? Voi sunteți o parte din Dumnezeu, un fiu de Dumnezeu, o odraslă a Lui, deci un creator. Este adevărat?

Ați observat că uneori v-ați aflat în prezența unor oameni cumsecade, dar pur și simplu n-ați putut sta în prezența lor? Ei sunt oameni cumsecade, dar este ceva în atmosfera în care stau. Sau ați observat că sunt oameni în prezența cărora vreți să stați? Este din cauza atmosferei din jurul lor.

Soția mea este undeva în sală... Vă puteți imagina cum este la noi acasă în timpul unei zile? Oamenii vin și pleacă în continuu. Biata de ea stă și plânge în bucătărie pentru că nu poate nici măcar să gătească pentru copii. Micuța Sara, care are numai doi ani, plânge și ea și nu mai are răbdare.

Soția plânge și-mi spune: „Îmi pierd mințile, Bill. Nu știu ce mă voi face...” Sărmana, are doar 34 de ani și este deja căruntă.

Eu nu o cert niciodată, ci îi spun: „Așa este dragă, este foarte rău, dar vezi tu, noi îl slujim pe Domnul.”

Vedeți? Ceea ce încerc să fac tot timpul în inima mea este să creez o atmosferă diferită. Toți sunt nervoși și frământați, de aceea spun în inima mea:

„Doamne,
trimite prezența și dragostea Ta peste sărmana mea soție încercată.” Apoi mă
întorc spre ea și-i spun: „Așa este dragă. Să vedem ce trebuie făcut.”

„Păi nu
avem nimic de mâncare și...”

„Poate nu
va mai veni nimeni în următoarele două ore și vom avea timp să pregătim și ceva
de mâncare... Am să te ajut, bine?” Apoi îmi suflec mânecile.

Și ea îmi
spune: „Ai putea să mă ajuți la spălatul vaselor, pentru că nu știi să
gătești.”

„Cine nu
știe să gătească?” Și continui să vorbesc cu ea în felul acesta:

„Păi, nu
m-ai văzut încă făcând cartofi prăjiți. Cu ei am crescut.” Și așa reușesc să-i
aduc din nou zâmbetul pe buze. Apoi mă apropiu de ea, o cuprind și îi zic:

Fii
binecuvântată, scumpo. Să știi că am să te ajut să faci mâncare,” în timp ce în
inimă spun: „Doamne, trimite pacea Ta, care este în inima mea, și în inima ei.
Liniștește, Dumnezeule, familia mea, fiindcă sunt slujitorul Tău, Tată.”

Și primul
lucru care se întâmplă este că ea zice:

„Billy,

știi de ce nu știu ce lucrez?” și ochii ei primesc din nou acea licărire de bucurie. Mă întorc și privesc spre fetiță și văd că ea și-a luat cuburile și se joacă liniștită. Ce este aceasta? Crearea unei atmosfere. Aleluia!

Dați-mi

voie să vă spun ceva, fraților: cea care face acest lucru este atmosfera. Acesta este adevărul.

Fiți

atenți! Nu găina este cea care clocește oul, ci atmosfera. Da, domnilor. Dacă pui același ou sub un câine, va fi clocit la fel. Dacă îl pui în incubator, va fi clocit la fel. Vedeți? Este vorba de atmosferă. Aleluia!

Ceea ce

ne trebuie nouă este atmosfera Duhului Sfânt; o atmosferă în care se mișcă puterea lui Dumnezeu. Să fim adunați împreună într-un acord, sub aceeași atmosferă, așteptându-L pe Dumnezeu să vină jos și să facă semne și minuni. Amin. Haideți să ne punem în acea „paranteză”. Să pășim în credință, să lăsam aceste trei dimensiuni și să intrăm în prezența Lui. Spuneți: „Doamne, eu cred din toată inima că vei turna binecuvântările Tale, de aceea mă aștept să văd lucrări și mai mari. Da, mă aștept să le văd.”

Dacă vii

și spui: „Păi, nu știu ce să zic...” îl rănești pe cel de lângă tine, dar dacă stai lângă el și zici: „O, Doamne, eu aștept lucrări mari. Vino chiar acum jos...” acea așteptare va aduce unitate între oameni.

Aceasta

s-a întâmplat în ziua de Rusalii și a adus Duhul Sfânt. Ei s-au dus sus și au așteptat timp de zece zile, până au fost toți într-un acord, slăvind-L pe Dumnezeu pentru ceva ce nu aveau, este adevărat? Ei îi mulțumeau lui Dumnezeu

pentru Duhul Sfânt, deși acesta nu venise încă. Dar ei Îl văzuseră în formă de sămânță.

Este ca

și cum aș veni și ți-aș da o sămânță de brad, iar tu mi-ai spune:

„Am s-o

pun în pământul potrivit și voi vedea dacă va crește.” Apoi zici: „Frate Branham, tu zici că mi-ai dat un brad.”

„Păi, ai

deja bradul, doar că este sub formă de sămânță.” Este adevărat? Sigur că da. Tu ai deja bradul.

Tot așa

trebuie să-L avem și noi: adunați într-un loc, într-un acord.

Ei Îl

binecuvântau pe Dumnezeu pentru Duhul Sfânt care nu venise încă, dar au crezut ca și cum L-ar fi primit deja, fiindcă știau că Dumnezeu urma să-Și țină făgăduința. Au continuat să-L binecuvânteze pe Dumnezeu până s-a creat atmosfera corectă, iar atunci a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa în care se aflau ei. Vedeți? Ei au ajuns în atmosfera corectă.

O, am

putea avea aici o asemenea atmosferă încât fiecare olog, orb, bolnav și toți ceilalți, să ajungem prin credință într-un acord, într-un loc! Am văzut aceasta săptămâna trecută la Wood River, unde s-au adunat mormane de cârje, cărucioare și târgi. În timp ce stăteam pe platformă și predicam, ei au început să se ridice și să arunce cârjele în colț. De ce? Pentru că s-a ajuns la atmosfera

corectă.

O,
fraților, Dumnezeu să trimită o atmosferă care să ne aducă pe toți într-un acord! Când atmosfera ajunge cum trebuie, dă la o parte orice cheag, orice neputință... și Legea lui Dumnezeu intră în acțiune.

Priviți

de exemplu aceste becuri al căror inventator a fost Thomas Edison. Lumea a fost plină de energie încă de la început, este adevărat? Și într-o zi s-a ridicat un om al lui Dumnezeu, care se pregătea să dea lumii electricitatea. Eu cred că atunci când programul lui Dumnezeu este gata, totul va lucra exact la locul lui, este adevărat? Sigur că da, pentru că așa a fost hotărât.

Apoi,

când Benjamin Franklin s-a dus la pescuit cu o sârmă și când fulgerul a trecut prin ea până în pământ, el a început să strige: „Îl am, îl am, îl am!” El avea ceva, dar nu știa ce anume.

Aceeași

este problema și cu biserica noastră pentecostală. Voi o aveți, dar nu știți ce aveți. Așa este. Voi aveți destulă putere ca să deschideți ochii orbilor ca să vadă, urechile surzilor ca să audă, etc., dar ați adus înăuntru o atmosferă pe dos. Haideți s-o aducem într-un acord, într-un loc.

Apoi a

venit Thomas Edison și a spus: „Acesta va lumina!” Și a încercat zece mii de fire. A stat toată noaptea cu o cană de cafea și un sandvici și a încercat tot felul de fire. Dacă prin acel fir nu trecea electricitatea, îl punea deoparte, și tot așa până a găsit și a dat lumii electricitatea.

Dacă ai

fi undeva pe un munte și ar fi o noapte atât de întunecoasă încât nu ai vedea nici unde să calci, și ai ști că electricitatea este peste tot în jurul tău, ai putea să strigi până ai răguși: „Electricitate, vino și luminează calea pe unde merg, pentru că s-a dovedit științific că ești peste tot!” pentru că nu s-ar întâmpla nimic. De ce? Electricitatea va lumina numai dacă vei respecta legile electricității; deci trebuie să respecti legile ei.

Dacă ai

avea aici sus pe deal un izvor, o fântână arteziană, iar pe partea cealaltă ai avea un ogor care are nevoie de apă, poți să tot strigi: „O, apă, du-te acolo și udă-mi izvorul!” căci nu se va întâmpla niciodată așa ceva. Dar dacă vei respecta legile gravitației, se poate. Este adevărat?

Acum

priviți! În această după-amiază Dumnezeu este aici, dar noi trebuie să respectăm Legea Lui dacă vrem să-L vedem la lucru. Și Legea Lui cere să ne iubim unii pe alții și să fim într-un acord.

„...oricine

iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” (1 Ioan 4.7).

Iar dragostea „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă

totul...” (1 Corinteni 13.7). O, Doamne! Un acord: toți așteptând ca Dumnezeu să toarne jos puterea Sa. Voi știți că ea este aici. Mintal știți aceasta.

Fiți

atenți! Cum este posibil ca doamna Waldrop să stea aici după ce a fost pe moarte din cauza cancerului? Și câte cazuri ca al ei mai sunt prin toată lumea?

Cum este

posibil ca un om care cu două săptămâni în urmă era un bețiv, să fie acum un gentleman? Cum este posibil ca o femeie care cu două săptămâni în urmă era o

femeie ușoară de stradă, să fie acum o doamnă? El a schimbat natura și felul tău de a fi, prin puterea de transformare a lui Dumnezeu, transmisă în inima ta prin Duhul Sfânt. Aceasta te-a făcut un om nou. Așa este.

Nu știu

dacă ați simțit, dar El este aici. Fie că L-ați simțit sau nu, El este aici. Haideți să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că este aici oricum.

Eu pot

dovedi că prin voi trece o undă radio. Nu o simțiți, dar ea este acolo. Chiar acum trece și o imagine televizată, și chiar dacă nu o simțiți este acolo.

Dacă

trupul vostru este magnetizat pentru aceasta, când spui „Da,” acesta se va întinde de la o fereastră la alta. Acel „Da,” va străbate toată clădirea și va trece drept prin voi. Cineva spune „Da,” la radio. Ei bine, acesta trece drept prin tine așa cum trece prin acele componente electronice, etc. Și când întâlnește acel cristal din aparat și este captat, tu auzi: „Da.”

Tot așa,

dacă Dumnezeu spune: *„Prin rănilor Lui sunteți vindecați!”*, Duhul Sfânt preia aceste cuvinte și le aduce jos prin puterea lui Dumnezeu, iar inima ta, care este reglată pentru a le recepționa, spune: „Da, prin rănilor Lui suntem vindecați!”

Dumnezeu

a spus în Marcu 11 că *„orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”* (Marcu 11.24), iar tu zici: „Doamne, ne-am rugat pentru o adunare; am postit pentru o adunare; am strigat pentru o adunare și credem că o vom avea.”

Atunci stai acolo până când puterea lui Dumnezeu vine jos și spune: „Da.” Omul următor zice: „Da!” Te uiți și ai dublă putere: „Da!” Triplă putere: „Da!” Putere împătrită, încincită... Se unesc și devin mii de puteri de „Da”, apoi Duhul Sfânt vine și confirmă Cuvântul lui Dumnezeu prin semne și minuni. Așa este. Aceasta ne trebuie: o așteptare.

În vremea nașterii lui Isus era un timp ca acesta, când oamenii se îndepărtaseră de Dumnezeu. Atunci nu aveau atât de multe mijloace de comunicare ca acum: radio, televiziune, telefoane, etc., ci exista o singură modalitate de a transmite mesajele: de la gură la ureche.

Isus a fost născut în Betleemul din Iudeea. Biblia spune că magii au văzut steaua pe când erau în Est și au urmat-o până în Palestina. Este adevărat? Ei bine, în vremea aceea oamenii calculau timpul după stele și după soare. Fiecare cetate avea pe înălțimile ei un fel de observator care noaptea le arăta timpul după poziția stelelor, iar ziua, după poziția soarelui. Voi știți aceasta: „*Străjerule, cât mai este din noapte? Străjerule, mai este mult din noapte?*” (Isaia 21.11).

Acum aș vrea să observați ceva! Steaua pe care au urmat-o magii a trecut peste toate acele cetăți, dar nu a fost văzută de nici un om. Totuși, ei au spus: „...*I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.*” (Matei 2.2). Este adevărat? Acei magi s-au lăsat călăuziți de acea stea, cea mai mare dintre toate stelele, care a trecut pe lângă lumea științifică fără să fie observată de ei. De ce? Pentru că nu o așteptau.

Dar printre ei erau niște înțelepți care auziseră prorociile lui Balaam referitoare la acea stea care „*răsare din Iacov...*” (Numeri 24.17), așa au așteptat-o. Iar când au găsit-o, au urmat-o.

Și eu

aștept ceva, voi nu? Sufletul meu este dornic să vadă că înainte de venirea Domnului se va întâmpla ceva care va zgudui lumea neamurilor. Da, eu aștept aceasta înainte ca El să părăsească neamurile. Aștept aceasta în Phoenix, și aș vrea să fiți și voi de acord cu mine și să stați în așteptare.

Cineva

m-a întrebat: „Crezi că oamenii aceia care plâng și strigă sunt cuprinși de o emoție?”

Nu,

domnule, nu sunt cuprinși de emoție!

„Frate

Branham, crezi că este vorba de psihologie?”

Nu,

domnule, nu cred aceasta. Ei așteaptă ceva; așteaptă mana din cer care le va hrăni sufletele. Și cât timp stau în această așteptare, Dumnezeu este obligat să le dea mana cerească. De ce? Pentru că o așteaptă. Vedeți? Dacă aștepți o adunare, Dumnezeu este obligat să ți-o dea. Așa este.

Apoi i-am

văzut pe păstori venind și cântând pe înălțimile Iudeii, fiindcă ei cântau întotdeauna când se năștea un împărat. În continuare, Biblia spune că atunci când a împlinit opt zile, Isus a fost dus de mama Sa în Templu.

Și acolo

era un predicator bătrân, cu barba și părul lung. El era un bărbat cunoscut și avea o reputație bună. Și iată că Duhul Sfânt i-a zis într-o zi: „Tu nu vei muri până nu Îl vei vedea pe Hristos Domnul,” iar Simeon a crezut aceasta și Îl

aștepta. Pe el nu l-a interesat ce spuneau restul bisericilor; nu i-a păsat de prestigiu, ci le spunea tuturor: „Nu voi muri până nu Îl voi vedea pe Hristos Domnul.”

Pot să-i

aud pe unii zicând: „Bietul bătrân, pe măsură ce îmbătrânește are probleme tot mai grave aici sus.” Așa spun oamenii de obicei. Și care este problema? El aștepta liniștit pentru că știa că Dumnezeu poate să-Și țină Cuvântul. Avea un motiv bun, nu-i așa?

„Și crezi

că-L vei vedea? David l-a așteptat, ba chiar și Adam. Toți cei din vechime l-au așteptat, și iată că au trecut patru mii de ani și încă nu se vede nici un semn.”

„Nu mă

interesează cât a trecut! Duhul Sfânt mi-a spus că Îl voi vedea și eu cred.”

Asta-i

tot. Acesta este un motiv bun, așa-i?

„Păi, ai

optzeci de ani și ești cu un picior în groapă.”

„Nu mă

interesează cât sunt de bătrân! Eu Îl voi vedea pe Hristos înainte de a muri, pentru că așa mi-a spus Duhul Sfânt. Am să mă plimb pe aici în așteptarea Lui și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru făgăduința Sa, fiindcă știu că am să-L văd.”

O,
Doamne! El aștepta să-L vadă pe Hristos.

Acum voi

dramatiza puțin. Să zicem că aici este camera de rugăciune de la Templu și că este luni dimineața. Pe atunci, în Palestina erau cam două milioane de evrei, ceea ce înseamnă că într-o noapte se nașteau, probabil, câteva sute de copii. Așa se face că în fiecare zi acolo era un rând de femei care așteptau tăierea împrejur a fiilor lor, aducând ca jertfă două turturele sau un miel. Dacă omul era sărac, putea să aducă „două turturele sau doi pui de porumbel”, iar dacă era bogat, aducea un miel pentru curățirea mamei și tăierea împrejur a copilului după legea evreiască.

Acolo era

un șir lung de femei cu copii. Unele țineau în brațe copilași înveliți cu șaluri albastre scumpe, cu botoșei croșetați și aduceau un miel. O, ce drăguți! Dar în acel rând era o tânără femeie care stătea cu capul plecat. Era încă o fetiță și purta în brațe un prunc, iar ca jertfă aducea două turturele. Haine? Era înfășurat într-o cârpă luată din grajd; probabil fusese luată de pe jugul vreunui bou, fiindcă știți că atunci când ară, oamenii obișnuiesc să pună o cârpă sub jug, ca să nu frece animalul pe gât. Deci El nu avea hăinuțe. Și mai vorbiți de sărăcie! Cred că în Phoenix nu există nici o familie atât de săracă.

Dar El

era chiar începutul zidirii lui Dumnezeu, născut într-un grajd și plecat din lume prin pedeapsa capitală. „...lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (Ioan 1.10-11).

Și iată-L

acolo, în brațele mamei Lui, înfășurat într-o cârpă. Cineva privește spre ei și zice: „Hei, asta este fata aceea care a avut copilul înainte de a fi căsătorită. Nu stați lângă ea...” așa că toate celelalte femei stăteau departe.

„Aceia
sunt o grămadă de Holly-rollers! Să nu aveți nici o legătură cu ei.”

Dar Maria
știa pe ce stătea.

La fel
este și Biserica născută din nou din puterea lui Dumnezeu: ea știe pe ce stă,
așa că nu o interesează ce se spune. O pot numi nebună sau cum vor, ea știe
unde se află.

Maria n-a
spus nimic. Stătea liniștită și își mângâia micuțul pe obraz. Vedeți? Ei nu
știau că însuși Creatorul se afla acolo, în brațele acelei tinere mame.
Celelalte mame stăteau departe de ea, dar acolo era Creatorul Templului, sărac
și umil.

Îl pot
vedea pe Simeon stând acolo și citind din
Isaia: *„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de
drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a
tuturor.*

*El era
străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa
care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”*

*„Căci un
Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat...” (Isaia 53.6+5;9.6).*

Credeți

cu toții în călăuzirea Duhului lui Dumnezeu? Fiii lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, este adevărat?

Noi știm

că Duhul Sfânt i-a spus lui Simeon că Îl va vedea pe Hristos înainte de a muri. Și iată că în timp ce stătea și citea, Duhul Sfânt i-a zis: „Simeon, ridică-te în picioare!”

„Da, Doamne.”

„Du-te,
Simeoane!”

„Unde să
merg, Doamne?”

„Du-te
numai! Continuă să mergi.”

O, aleluia! Îmi place aceasta!

„Continuă să mergi! Eu ți-am dat o făgăduință,
așa că deși nu știi nimic, continuă să mergi!”

Simeon a

ieșit din cameră și a continuat să meargă, gândindu-se: „Nu m-am mai simțit niciodată așa. Este un fel de pace... Mai este mult de mers, Doamne?”

„Continuă
să mergi!”

Mergea

direct spre rândul de femei, iar când a ajuns aproape de ele, a simțit că Ceva se mișcă în el. Credeți aceasta? Fiii lui Dumnezeu sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Făgăduința era acolo; Mesia era în Templu, Cel făgăduit de Duhul Sfânt.

Simeon a

mers mai departe până a ajuns aproape de Maria, apoi a luat Pruncul în brațe și cu lacrimile curgând pe barba albă, a spus: *„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.*

Căci au

văzut ochii mei mântuirea Ta...” (Luca 2.29-30).

O,

călăuzit de Duhul Sfânt! Da, el aștepta să-L vadă pe Hristos, iar dacă aștepta acest lucru, Dumnezeu era obligat să-l lase să-L vadă.

Undeva

într-un colț stătea o prorociță bătrână și oarbă, care aștepta să vadă Împărăția lui Dumnezeu. *„A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.”* (v.38).

Deși

stătea retrasă într-un colț, Duhul Sfânt a venit și i-a zis: „Ridică-te, Ana!” Și iat-o mergând prin Templu, călăuzită de Duhul Sfânt. Și-a croit drum printre toți cei prezenți, până când a ajuns în fața Lui. Atunci, și-a ridicat mâinile,

L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a prorocit. Toți ceilalți au trecut mai departe fără să știe nimic, dar acești oameni Îl așteptau, de aceea Duhul Sfânt li l-a descoperit.

Nu există

două Duhuri Sfinte, ci este Unul singur. Și motivul pentru care sunteți astăzi aici, este că credeți în vindecarea divină. Astfel, același Duh Sfânt care l-a călăuzit atunci pe Simeon, v-a călăuzit și pe voi astăzi. Nu ați venit aici ca să fiți văzuți, ci pentru că ați fost călăuziți de Duhul Sfânt. Și noi așteptăm să-L vedem pe Dumnezeu turnându-Și puterea divină peste noi.

David a

spus odată: „*Când adâncul cheamă adâncul...*” Vedeți? Înainte ca să fie un adânc care cheamă, trebuie să fie un Adânc care să-i răspundă. Este adevărat?

Înainte

să fi existat vreun pește, a trebuit să existe apa în care să înoate. Corect? Apa trebuia să existe înaintea peștelui. Nădăjduiesc că înțelegeți.

Înainte

să existe vreun palmier, trebuia să existe pământul, fiindcă altfel nu ar fi avut unde să crească palmierul. Este adevărat?

Ceva a

creat acea dorință în inima ta, așa-i? Înainte să fie o creație, a trebuit să fie un Creator; și când Duhul Sfânt a creat în inima ta dorința de a vedea puterea lui Dumnezeu lucrând în acest oraș, trebuia să fie undeva o putere a lui Dumnezeu care să vină cu vindecare și mântuire, cu revărsarea Duhului Sfânt asupra cuiva, așa cum aștepți. Noi toți așteptăm să vedem aceasta: adâncul cheamă Adâncul.

Cu câțva

timp în urmă am citit că un copil a mâncat guma de șters și cauciucul de pe pedala bicicletei, iar doctorul a spus: „Micuțul are nevoie de sulf.” De ce? Pentru că a fost făcut din țărâna pământului, iar acolo este și sulf. Astfel, dacă aici există o dorință pentru sulf, mai întâi trebuie să existe sulful. Corect?

Și dacă

tânjim după puterea lui Dumnezeu, după vindecare, după salvare, după slava lui Dumnezeu, după umplerea cu Duhul Sfânt, înseamnă că toate acestea trebuie să fie undeva, pentru că altfel nu le-am dori. Înțelegeți ce vreau să spun? Acolo este Adâncul chemat de adânc.

Cu câțva

timp în urmă am fost în munți pentru o scurtă vacanță. Am privit cu binoclul și am văzut niște vulturi țipând pe vârful piscului. Era o mamă vultur care se pregătea să-și scoată pentru prima oară micuții din cuib. Trebuia să-i fi văzut cum se pregăteau pentru acel prim zbor!

Fericit,

am strigat: „Aleluia, Doamne!” cunosc un alt grup de vulturi care se pregătesc pentru zborul pe care-l vor face într-una din aceste zile.

Mama

vultur și-a desfăcut aripile și i-a luat pe toți pe ele. Ea îi striga, iar ei o ascultau și își ocupau locul rând pe rând. Privindu-i, mă gândeam: „Asta face Duhul Sfânt chiar acum: ne ia și ne pune pe aripile Lui.” El ne ia așa cum mama vultur își lua puii din vechiul cuib care mirosea urât. Da, domnilor.

Și odată

ce părăsesc cuibul, ei nu se mai întorc niciodată acolo. Aleluia! Ea i-a fixat pe toți cu gheruțele lor mici

prinse de penele ei și cu ciocul prins în felul acesta (fratele Branham arată), după care și-a întins aripile mari și a plecat cu ei din cuib. Se spune că dacă se întâmplă să scape vreunul, ea poate să zboare atât de repede încât îl prinde. Amin.

Și mama

vultur i-a dus pe o pășune verde. Micuții nu mai fuseseră niciodată acolo, ci au stat doar în vechiul cuib urât mirositor, așa cum este pentru noi lumea. După ce i-a lăsat jos, i-a dus pe cel mai înalt pisc din apropiere și a privit atentă în jur.

Micuții

ei pui aveau o adunare a Duhului Sfânt. Eu n-am mai văzut niciodată așa ceva: alergau încoace și încolo și luau câte o gură de iarbă.

„Aceasta

este o adunare de modă veche, o adunare prin puterea lui Dumnezeu,” mi-am zis în timp ce-i priveam. Micuțele lor picioare n-au cunoscut altceva decât cuibul acela urât mirositor și înțepător, dar acum umblau pe acea pajiște moale.

Voi știți cum a fost când ați ieșit din cuibul Egiptului, al lumii și ați ajuns în puterea lui Dumnezeu, unde sufletul vostru a fost luminat și înconjurat de slava Lui.

Ei

țopăiau pe acolo și se simțeau foarte bine, iar mama vultur s-a dus pe cel mai înalt pisc, astfel încât să poată vedea tot ce se petrece în jur. Privind-o, mă gândeam că dacă s-ar apropia vreun coiot, l-ar rupe în bucăți, apoi mi-am zis: „Mă bucur că după ce ne-a scos din lume, Isus S-a urcat pe culmile slavei și stă acolo în măreția Sa. Dacă El veghează și asupra unei vrăbii, știu sigur

că veghează și asupra mea. Da, El este scutul meu”

După o

vreme am văzut-o cum și-a ridicat capul și a privit atentă în jur, pentru că de undeva din depărtare se apropia o furtună. În Colorado furtunile vin foarte repede. Când a văzut că se apropie furtuna, mama vultur a scos un țipăt puternic, apoi și-a deschis aripile și a coborât pe pășune ca un avion. Micuții i-au recunoscut glasul și fiecare a alergat și s-a prins din nou de penele ei, iar când au fost gata, i-a ridicat de pe pământ și i-a dus în siguranță.

Chiar

atunci, vântul a început să sufle cu aproape 60 de mile peste canion, dar ea l-a înfruntat și a zburat într-o crăpătură din stâncă să se adăpostească.

Atunci am

zis: „Mântuitorul nostru slăvit a urcat de pe Calvar, acolo sus, ca să ne vegheze prin puterea Duhului Sfânt și învierea SA. El își întinde aripile și ne ridică de pe patul de suferință, din scaunul cu roțile, etc. și ne duce în siguranță pe Stânca Împărăției lui Dumnezeu, unde ne așteaptă.”

Haideți

să credem cu toții! Toți într-un loc și într-un acord, creăm atmosfera corectă. Stați în așteptare fiindcă Dumnezeu ne va umple cu Duhul Sfânt și va trimite puterea Sa. Credeți?

Să ne

plecăm capetele.

Bunule

Tată ceresc, inimile noastre sunt pline de bucurie și luminate de prezența Ta, fiindcă știm că ești aici. Noi așteptăm adunări mărețe, în care să se manifeste

puterea lui Dumnezeu. O, veșnicule Dumnezeu, îngăduie ca Duhul Tău să se miște peste această clădire. Întinde-Ți aripile mărețe și îngăduie ca mila Ta să picure peste fiecare

suflet, ca să scoată afară toată suferința, iar dacă este vreo supărare, ajută-i să rezolve orice problemă. Ajută-i să spună: „Doamne, eu am rătăcit multă vreme în această vale secetoasă, dar am așteptat, m-am rugat și am postit ca să văd o revărsare a binecuvântărilor Duhului Sfânt peste oamenii de aici.”

Doamne,

noi credem că o vei trimite. Îndură-te, Tată. Fie ca Duhul Sfânt să cuprindă inima fiecărui păcătos și să spună: „Acum este timpul!” Îndură-Te și spune-le și lor așa cum i-a spus Isus lui Simon: „*Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.*” (Luca 5.10).

Fie ca ei să intre și să fie mântuiți.

În timp ce avem capetele plecate, aș vrea să știu dacă printre noi sunt persoane nesalvate care doresc să ridice mâna și să spună: „Frate, amintește-mă și pe mine păcătosul, fiindcă vreau să fiu salvat.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe cei care ați ridicat mâna. Mai este cineva care vrea să spună: „Frate Branham și eu vreau să fiu salvat!”?

O, ce timp! Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Prieteni, în săptămâna aceasta veți vedea manifestarea puterii lui Isus Hristos. Acum haideți și îmbibați-vă inimile cu dragostea lui Dumnezeu. Lăsați-vă prinși în năvodul binecuvântării Sale veșnice, care vă va ridica de pe acest pământ în Țara de sus, care este plină de slavă.

Cei care nu au botezul Duhului Sfânt să spună: „Frate Branham, amintește-mă și pe mine fiindcă vreau Duhul Sfânt. Îmi dau seama că timpul

neamurilor se apropie de sfârșit și vreau să fiu salvat.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Peste tot sunt numai mâini ridicate.

Prietene care nu ai primit încă Duhul Sfânt, mă tem că n-a mai rămas prea mult timp. Vremea este aproape. Nu vrei să primești Duhul Sfânt și să fii salvat? Mai avem încă puțin timp, așa că puteți veni aici să ne rugăm împreună. Dacă ai ceva împotriva cuiva sau răutate, spune: „Frate Branham, eu vin chiar acum la altar și Îl rog pe Dumnezeu să mă ierte, fiindcă cred că Dumnezeu va turna binecuvântările Sale peste această adunare și vom vedea întâmplându-se lucruri mărețe.” ...

Dumnezeule, îngăduie să fim preumbriți chiar acum de Duhul Sfânt și să se zămislească în inimile noastre prezența Atotputernicului Dumnezeu. Privește cu îndurare spre cei ce au ridicat mâinile, pentru că ei vor să Te primească pe Tine.

Isus Domnul nostru a spus: *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 6.44). Tată, Tu nu-i atragi dacă nu ai un motiv. Noi știm că unii sunt născuți pentru osândă, iar alții pentru Viața veșnică. Poate au pierdut mulți ani pribegind înapoi și încolo, dar astăzi, Tu bați din nou la ușa inimilor lor. Fie ca de data aceasta să accepte, Tată. Dă-le această binecuvântare.

În timp

ce stăm cu capetele plecate, aș vrea să știu câți din cei care ați ridicat mâna, vreți să veniți la altar pentru un moment de rugăciune.

Dumnezeu

să vă binecuvânteze. Mai este cineva? Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă dea

Viața veșnică, fraților. O, ce minunat! În ordine.

Veniți

toți cei care Îl căutați pe Domnul. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Sora să

cânte în continuare încet. Uitați-vă la acești tineri spanioli, indieni, este și un frate mexican cu părul cărunt, care cred că a devenit un fiu al lui Dumnezeu.

Aș vrea

ca toți păcătoșii să vină aici. Nu vă lăsați rugați. Nu vreți să veniți acum? Sau mai sunt păcătoși care vor să vină să îngenuncheze și să se roage cu noi?

În

săptămâna aceasta, vă voi dovedi cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui, că fiecare din acești bătrâni vor fi din nou tineri într-o zi. Da, eu vă pot dovedi aceasta cu Cuvântul lui Dumnezeu. Toți acești bătrâni care au parte de înviere, se vor ridica tineri și vor rămâne așa pentru totdeauna. Moartea este cea care v-a îmbătrânit, dar atunci se va termina cu ea. De aceea, la înviere veți fi exact cum ați fost când erați tineri sau tinere.

În ce vă

privește pe cei care v-ați pierdut copilașii, nu uitați că și ei vor fi la înviere. Isus vine în curând! Nu vreți să fiți pregătiți să-L întâmpinați la marele eveniment care va avea loc în curând? Nu vreți să veniți acum? Poate mai este vreun păcătos care vrea să vină în timp ce vom cânta:

Mântuitorule,

Mântuitorule,

O,
ascultă strigătul meu!

În timp
ce pe alții îi chemi

Nu trece
pe lângă mine

Și
lasă-mă la tronul îndurării.

Prietene
păcătos, nu vrei să vii să îngenunchezi și tu împreună cu cei pierduți? Voi,
cei care căutați Duhul Sfânt, nu vreți să veniți să îngenuncheați aici? Poți
găsi trecere la Dumnezeu și în felul acesta vei avea un început bun și o
adunare.

În
ordine. Dacă aveți vreo cunoștință aici la altar și vreți să îngenuncheați împreună
cu ea, vă rog să veniți.

Haideți
să intrăm în acea atmosferă a salvării. Nu uitați că Isus Hristos a promis
pentru toți cei ce doresc salvarea că „*pe cel ce vine la
Mine, nu-l voi izgoni afară...*” (Ioan 6.37). Voi veți avea chiar acum Viața
veșnică și veți fi născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu.

Toți cei care sunt interesați de aceste suflete să ridice mâna. În
ordine. Să ne plecăm capetele. Frații lucrători să vină în jurul acestor

oameni. Să fiți sinceri și să nu plecați de aici până nu veți fi binecuvântați de Dumnezeu și născuți din nou.

Frate Ballard, condu-ne în rugăciune în timp ce vom sta aici.

- Amin -